

Česky nebo německy? To je egal!

Eduard Hones z Horské Kvildy. Muž, který posledních 80 let píše historii Šumavy.

Legendární starosta, nezapomenutelný majitel obchodu s potravinami, šikovný správce ubytovny, zkušený kočí v lese a především správný Šumavák – Eduard Hones z Horské Kvildy.

Eduard a Getruda Honesovi. Poznali se již na základní škole, brali se v dubnu roku 1963. (Foto: archiv Eduarda Honese)

Je to nejstarší Šumavák! Z nejstarší echt šumavské rodiny! Nejde ale o dlouhověkost, spíš dlouhodobost rodinného klanu Honesů. Jeho existence v návaznosti na tento kout republiky je výjimečná. Rodina šestasedmdesátiletého Eduarda Honese z Horské Kvildy žije na Šumavě nejdéle ze všech. I když to zní zvláště. Ale Honesovi přečkali to, co se jiným šumavským rodinám nepodařilo – všechny pohromy, které na Šumavu přineslo 20. století – obě světové války, zákeřné epidemie a hlavně to nejtragičtější – odsun sudetských Němců z pohraničí.

Ačkoliv byla celá rodina Eduarda Honese německé národnosti, stejně jako rodina jeho manželky Gertrudy, odsun se jich jako zázrakem nedotkl.

„Nevím, proč jsme byli výjimkou, nechápu, jak se to stalo. Jednou z možností je i to, že jsme to uměli výborně s koňmi v lese a těžko by za nás hledali náhradu,“ vypráví a přitom si mne své vrásčité ruce, které se celý život staraly o zelené šumavské lesy.

V nich začal pracovat, když mu bylo osm let. „Sousedí říkali, že mi otec v lese zlomí záda, že mi vezme růst, protože

jsem ještě malý kluk. Tehdy se ještě kácelo ručně se sekerou a pilou. Táta odvětvoval a já jsem za ním loupal. Do dneška umím perfektně nabrousit sekyru a loupák,“ vypráví. Otec ale na sousedská varování nedbal a v lese ho nešetřil. V té době to ani jinak nešlo. Byl nejstarší ze sedmi sourozenců, které bylo třeba uživit.

„Když nás táta postavil vedle sebe do řady, byli jsme doma jako schůdky. Tři sourozenci ale postupně zemřeli v dětském věku. Jako poslední bratr Erich ve dvanácti letech na tetanus,“ vypráví klidně a vyrovnaně.